

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.VI.21.571/2013/10.szám

A Kúria a dr. Krekács Éva ügyvéd által képviselt felperesnek a Csuka és Társa Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Bardovits Anett ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt a Törvényszéken 22.P.26.176/2009. szám alatt megindított és az Ítéltábla 4.Pf.22.081/2012/5. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.186.400 (egymillió-száznyolcvanhatezer-négyszáz) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes az alperes részére a közöttük levő ismeretség alapján 2008. szeptember 19. napján 50.000 eurót adott kölcsön. A kölcsönszerződést írásba foglalták, az alperes 2009. január 30. napjáig vállalta az euró visszafizetését. A szerződés 4. pontja szerint a kölcsön visszafizetésének határidejét egyező akarattal és írásban módosíthatják. A felperes ügyleti kamatot nem számolt fel, de késedelem esetére a jegybanki alapkamat kétszeresében állapították meg a késedelmi kamat mértékét. Az alperes a visszafizetési kötelezettségét a szerződésben vállalt határidőre nem teljesítette, ezért a felperes 2009. április 16-án, 2009. június 8-án, 2009. június 22-én írásban szólította fel a teljesítésre. A felek között mobiltelefonos üzenetváltás is zajlott és az alperes egy alkalommal felkereste a felperest a lakásán. Ezen

beszélgetésről hangfelvételt készített.

A felperes keresetében az alperest 50.000 euró és kamatai megfizetésére kérte kötelezni a 2008. szeptember 19-én létrejött kölcsönszerződés alapján.

Az alperes 10.100 eurót meghaladóan a felperes keresetének az elutasítását kérte. Állította, hogy 39.900 eurót a felperes részére K. L. és H. R. jelenlétében visszafizetett. Az ehhez szükséges 12.000.000 forintot K. L.-tól kérte kölcsön.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 eurót és annak 2009. január 31. napjától járó kamatát.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felek között az 1959. IV. tv. (továbbiakban Ptk.) 523. § (1) bekezdésében foglalt kölcsönszerződés jött létre. A Pp. 164.§.(1) bekezdése alapján a felperes tagadásával szemben az alperest terhelte annak bizonyítási kötelezettsége, hogy az 50.000 euró felvett kölcsönből 39.900 eurót visszafizetett. Az alperes azonban ezt bizonyítani nem tudta. Személyes meghallgatása során a visszafizetés időpontjaként 2009. február hónapot jelölte meg, későbbi beadványában azonban 2009. március 12. napját. Az alperes eltérő előadást tett arra is, hogy a visszafizetésről külön átvételi elismervény készült, vagy a visszafizetés tényét a felperes a kölcsönszerződés hátoldalára vezette fel. Kölcsönszerződést a perben kizárólag a felperes csatolt, annak hátoldalán feljegyzés nem található. A felek beszélgetését rögzítő hangfelvétel egyértelmű megfogalmazást nem tartalmaz, ezért perdöntő bizonyítékul nem szolgál. A visszafizetés tényének igazolására meghallgatott tanúk, K. L. és H. R. vallomása közötti ellentmondásokat, azt a tényt, hogy az alperes a forint euróra történő átváltását semmilyen módon nem igazolta, egybevetve az alperes előadásának ellentmondásaival, az alperes a visszafizetés tényét és összegét bizonyítani nem tudta. Mellőzte az alperesnek a poligráfos vizsgálatra irányuló indítványát, megállapítva, hogy a felperes jelenleg is fennálló gyógyszeres kezelése és a közben eltelt idő a vizsgálat eredményét eleve kétségesé teszi.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Mellőzte az elsőfokú bíróság indokolásából annak megállapítását, hogy K. L. tanúnak ügyelni kellett volna arra, hogy az alperes az átvételi elismervényt tartalmazó okiratot magához vegye, megállapítva, hogy az alperes teljes cselekvőképességgel rendelkező személy, magának kellett volna erről gondoskodnia. Egyebekben az elsőfokú bíróság mérlegelésével, abból levont jogkövetkeztetésével egyetértett.

A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és 10.100 eurót meghaladóan a felperes keresetének az elutasítását. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az ügyben eljáró első vagy másodfokú bíróságot kérte új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítani. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, mert a bizonyítékok nem kerültek egybevetésre, azokat kiragadva külön - külön elemezték az eljáró bíróságok és nem a maguk összességében értékelték. Ennek során nagy jelentőséget tulajdonítottak az okirati bizonyíték hiányának, noha az okirati bizonyíték csupán egy a bizonyítási eszközök között. Sérelmezte, hogy a felperes hozzátartozói tanúvallomását a jogerős ítélet elfogadta, ezzel szemben az általa bejelentett tanúk vallomásából lényegtelen, irreleváns apró részleteket ellentmondásként tüntetett fel. Állította, hogy a felperessel folytatott beszélgetésről készült hangfelvételen a felperes olyan kijelentést tett, mely szerint kikéri magának, hogy 40.000 eurót adott az alperes, mikor csak 39.900 eurót adott. Sérelmezte a poligráfos vizsgálatra irányuló bizonyítási indítványa elutasítását. Álláspontja szerint az, hogy a felperes gyógyszeres kezelése, illetve az eltelt hosszabb idő mennyire befolyásolja a vizsgálat eredményét, szakkérdés, amelyre a bíróság kompetenciával nem bír.

A felperes ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést vont le, jogszabálysértés nem történt.

A felülvizsgálati kérelemben az alperes a jogerős ítélettel megállapított tényállást vitatta. A felülvizsgálati eljárás során azonban felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének általában nincs helye. Erre csak a tényállás feltáratlan volta, vagy a mérlegelés körébe vont bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen, logikátlan, iratellenes értékelése adhat alapot.

A jogerős ítélet helyesen állapította meg, hogy felperes tagadásával szemben a visszafizetés tényét és annak összecszerúságát a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles bizonyítani, és viseli a bizonyítás sikertelensége következményét. Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a jogerős ítélet az okirati bizonyítéknak, illetve hiányának túlzott jelentőséget tulajdonított. Az alperes tett olyan előadást, hogy a

39.900 euró visszafizetése dokumentálva lett. Arra, hogy milyen formában - külön okiratban vagy a kölcsönszerződés hátoldalára írva - ellentmondásosan nyilatkozott. Azt az állítását, hogy a kölcsönszerződés hátoldalára írt a felperes, az eredeti okirat felmutatásával megcáfолásra került, más okirat pedig nem került elő a perben.

Az okirat hiányában az alperes egyéb módon is bizonyíthatta volna a visszafizetés tényét. Az alperes által hivatkozott „lényegtelen, irreleváns részletek” azok, amelyekből következtetés vonható le a tanúvallomás hitelességére. A meghallgatott tanúvallomások közötti eltérések, az alperes előadása és a tanúvallomások közötti ellentmondások miatt, amelyet a jogerős ítélet részletesen kiemelt, helyesen jutott a jogerős ítélet arra a következtetésre, hogy a tanúvallomások a visszafizetés tényének,összegszerűségének bizonyítására nem alkalmasak. A felperes hozzátartozóinak tanúvallomása a per mikénti eldöntése szempontjából relevanciával nem bírt.

Az alperes által hivatkozott hangfelvételből az alperes általi értelmezés kétséget kizáróan nem állapítható meg. Az alperes által állított visszafizetés tényére bejelentett bizonyítékok külön-külön és összességükben értékelve sem elegendőek a 39.900 euró visszafizetésének az igazolására. Ezen bizonyítékok hiányosságait az alperesre kedvezőbb poligráfós vizsgálat sem tudta volna pótolni, ezért helyesen mellőzték ezen bizonyítást az eljárás bíróságok.

A Kúria mindezekre tekintettel - a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest a felperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. május 27.

*Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Böröcz Ibolya s.k.
előadó bíró, Dr. Puskás Péter s.k. bíró*

Szné

*A kiadmány hitelül:
tisztviselő*